

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Martina Lachmanna a soudců Jana Ferneckého a Martina Bobáka ve věci

žalobkyně: **M. H.**
trvale X
přechodně pobytem X
zastoupena advokátem Mgr. Radanem Havlíkem
sídlem Hlinky 57/142a, 603 00 Brno

proti
žalované: **rektorka Univerzity Karlovy**
sídlem Ovocný trh 560/5, 116 36 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 2. 2025, č. j. UKRUK/628161/2024-4

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. V nynější věci se městský soud zabýval ukončením studia žalobkyně pro nesplnění požadavku vyplývajícího ze studijního programu podle Studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy (SZŘ UK). Konkrétně šlo o nesplnění povinného předmětu D1101338 Anatomie, histologie a embryologie (předmět AHE).
- 2. Žalobkyně se zapsala do studia magisterského studijního programu Všeobecné lékařství v prezenční formě na 2. lékařské fakultě UK (2. LF UK) dne 17. 6. 2022. Předmět AHE si Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

poprvé zapsala v 1. ročníku studia v akademickém roce 2022/2023. Zkoušku z něj skládala v termínech 16. 6. 2023, 5. 9. 2023 a 18. 9. 2023, a to vždy s hodnocením známkou „neprospěla“. V následujícím akademickém roce 2023/2024 (tj. ve 2. ročníku studia v rámci individuálního studijního plánu) si žalobkyně tento předmět zapsala opakovaně. Zkoušku po opakovaném zápisu skládala ve dnech 13. 6. 2024, 3. 7. 2024 a 16. 9. 2024, přičemž i v těchto všech termínech byla klasifikována známkou „neprospěla“. Proti výsledkům zkoušek konaných dne 3. 7. 2024 a 16. 9. 2024 žalobkyně brojila ještě před ukončením studia. Namítala, že zkoušení proběhlo neoprávněně před komisí, že zkoušející byli podjatí a že měla nerovné podmínky při zkoušení.

3. Studium žalobkyně bylo následně ukončeno rozhodnutím děkana 2. LF UK z 21. 10. 2024, č. j. UK2LF/571892/2024 (prvostupňové rozhodnutí), pro nesplnění opakovaně zapsaného předmětu AHE. Žalobkyně se proti prvostupňovému rozhodnutí bránila odvoláním, které žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím (napadené rozhodnutí) zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Žalovaná odmítla argumentaci, že by na všech termínech zkoušky při opakovaném zápisu předmětu AHE (vyjma druhého opravného termínu dne 16. 9. 2024) proběhlo zkoušení před zkušební komisí. U prvních dvou termínů (13. 6. 2024 a 3. 7. 2024) byli přítomni dva zkoušející, aniž tvořili zkušební komisi v pravém slova smyslu. V tomto směru žalovaná upozornila na multidisciplinární povahu předmětu AHE a s tím spojenou možnost, aby na zkoušení bylo více zkoušejících (z oboru anatomie a histologie) bez toho, aby šlo o komisi. Další při zkoušce přítomní členové akademické obce neměli postavení zkoušejících; šlo toliko o naplnění veřejnosti zkoušení pro členy akademické obce. Uvedl-li děkan 2. LF UK ve svém vyjádření z 3. 9. 2024, že dne 3. 7. 2024 proběhlo „zkoušení před komisí“, pouze tím chybně převzal terminologii žalobkyně. Žalovaná pak nemá oprávnění přezkoumávat hodnocení zkoušky, ale toliko dodržení „řádného procesu“. Žalovaná rovněž odmítla, že by zkoušející byli vůči žalobkyni zaujatí pro její dřívější stížnosti na přístup pedagogů a průběh zkoušení.

II. Obsah žaloby

4. Žalobkyně se závěry žalované nesouhlasila a svou žalobou se domáhala zrušení rozhodnutí obou stupňů. Obecně namítala, že postup správních orgánů byl v rozporu s právem na řádný proces při zkoušení a zákonný průběh studia na vysoké škole, jakož i se zákazem libovůle. Průběh jejich zkoušek z předmětu AHE byl podle ní v rozporu se zásadou rovnosti.
5. To se podle žalobkyně projevovalo zejména tím, že ačkoliv byla přihlášena na běžný zkušební termín, zkoušky v rozporu s pravidly studia proběhly před ustanovenou zkušební komisí. Takový postup nebyl ani přiměřený vzhledem k neurčitým obavám 2. LF UK. Zároveň na ni zkoušející kladli vyšší nároky než na jiné studenty. Žalobkyni tím bylo zabráněno složení zkoušky z předmětu AHE. Namítala, že ve dnech 13. 6. 2024 a 3. 7. 2024 byla neoprávněně zkoušena před dvoučlennou komisí, což prokázala předloženými důkazy, a to zejména nahrávkami. Z jí předložených důkazů nepochybně vyplývá, že zkoušení a hodnocení bylo komisionální, a nikoliv samostatné v jednotlivých oblastech. Rozporovala i tvrzení žalované, že zkušební komise by musela mít tři členy, když SZŘ UK vyžaduje, aby byla komise již alespoň dvoučlenná. Proto mohli být jako komise chápáni již dva zkoušející. Odborníci by měli užívat pojmy přesně a jejich jednotlivá vyjádření nelze bagatelizovat. V případě žalobkyně nebylo třeba více zkoušejících pro řádnou kontrolu studia. Ostatně prof. Šedý sám dne 3. 7. 2024 zkoušel ostatní studenty z předmětu AHE bez zbylých členů komise. Není tak pravdivé vyjádření žalované, že zkouška z předmětu AHE běžně probíhá Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

před dvěma zkoušejícími pro její multidisciplinární povahu. Podle žalobkyně děkan 2. LF UK ve svém vyjádření z 3. 9. 2024 sám potvrdil, že dne 3. 7. 2024 byla žalobkyně zkoušena před komisí. Odmítla názor žalované, že šlo o nevhodnou formulaci. Zkoušení před komisí dne 3. 7. 2024 potvrdil při vyhlášení výsledku i prof. Šedý. Ke zkoušce dne 13. 6. 2024 dovozovala ustanovení zkušební komise z nahrávky z konzultace s MUDr. Uhlíkem.

6. Žalobkyně dále namítala, že došlo k opomenutí jí navrhovaných důkazů ve formě nahrávek a výsledků zkoušejících. Žalovaná podle ní nesprávně a nepřezkoumatelně vyhodnotila přípustnost žalobkyní předložených důkazů ve formě pořízených nahrávek. Žalobkyně je pořídila oprávněně z pozice slabší strany, jsou tak použitelné jako důkazní prostředek. Nadto žalovaná nepřezkoumatelně, resp. vnitřně rozporně připustila k důkazu nahrávku č. 1, ale ostatní nahrávky (zejména nahrávku č. 22) již nikoliv. Nepřípustně navíc rozlišovala, zda šlo o nahrávky ze zkoušení či konzultace po něm.
7. Dále žalobkyně trvala na tom, že zkoušející byli vůči ní podjatí, měli zřejmý zájem, aby žalobkyni bylo studium ukončeno. Zpřísnili jí proto podmínky pro složení zkoušky v rozporu se SZŘ UK. Nepochybně šlo o reakci na její dřívější podněty a stížnosti na chování některých studentů a pedagogů. O nerovném přístupu svědčily nahrávky zkoušení jiných studentů, jež bylo podle žalobkyně podstatně lehčí; ty však žalovaná k důkazu neprovedla.
8. Pokud neproběhly termíny zkoušky z předmětu AHE ve dnech 13. 6. 2024 a 3. 7. 2024 v souladu se SZŘ UK, neměl pak termín zkoušky dne 16. 9. 2024 probíhat před zkušební komisí. Při zneplatnění předchozích dvou pokusů totiž nemohlo jít o poslední pokus. Proto i ten konaný dne 16. 9. 2024 měl být zneplatněn. Podle žalobkyně došlo k porušení řádného procesu při zkoušení, neboť byla z důvodu podjatosti zkoušena komisionálně v rozporu se SZŘ UK. Proto měl být na případ žalobkyně aplikován čl. 4 odst. 16 SZŘ a přijato opatření k nápravě zásahu do práv studenta. Žalovaná měla prohlásit alespoň jeden z předchozích zkušebních pokusů o složení zkoušky za procesně nesprávný a umožnit žalobkyni opravný termín zkoušky v náhradní lhůtě za podmínek srovnatelných s jinými studenty. Procesním postupem proti žalobkyni jí bylo znemožněno složit povinný předmět, proto nemohly být v jejím případě splněny podmínky pro rozhodnutí o ukončení studia.

III. Vyjádření žalované

9. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby a plně odkázala na závěry napadeného rozhodnutí. To náležitě odůvodnila a opřela o skutkové a právní závěry. Řádně též vysvětlila, proč odmítla provést k důkazu žalobkyní pořízené nahrávky.
10. Důrazně odmítla, že by ze strany UK docházelo vůči žalobkyni k nerovnému přístupu, ať již tím, že měla být údajně proti vnitřním předpisům zkoušena před zkušební komisí či snad, že na ní byly kladeny během zkoušení přísnější požadavky oproti jiným studentům, resp. že by zkoušející byli vůči ní podjatí s ohledem na její předchozí studium na 1. LF UK. Nic z toho se podle žalované v průběhu správního řízení neprokázalo.
11. Žalovaná přezkoumala, zda byl během dotčených termínů zkoušek z předmětu AHE dne 13. 6. 2024 a 3. 7. 2024 dodržen řádný proces s ohledem na všechny dotčené předpisy. Žalovaná připomněla, že v napadeném rozhodnutí dospěla k závěru, že v uvedených termínech (řádny a první opravný termín) zkouška neproběhla před zkušební komisí (jako tomu bylo u druhého opravného termínu dne 16. 9. 2024). V žalobkyní napadených termínech zkoušeli dva zkoušející (anatom a histolog) dle svého odborného zaměření za

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

přítomnosti dalších členů akademické obce pro zajištění větší objektivnosti během zkoušky. Jak již žalovaná uvedla v napadeném rozhodnutí, na tomto závěru nemůže ničeho změnit ani nepřesné vyjádření děkana MUDr. U., že zkouška konaná dne 3. 7. 2024 proběhla před komisí. Děkan toliko převzal tuto chybnou formulaci stran *komise* z vyjádření žalobkyně ze dne 28. 8. 2024. Z jeho vyjádření je nepochybně patrné, že komisí myslel toliko to, že přítomností všech osob během zkoušky byl (i s ohledem na její námitky podjatosti) zajišťován objektivní průběh zkoušky. Z vyjádření MUDr. U. ani prof. Š. nutně nevyplývá jediný závěr, že během obou termínů byla ustavena zkušební komise v pravém slova smyslu. Pojem komise použili toliko v jeho hovorovém významu – setkání více osob za konkrétním účelem, nikoliv ve smyslu čl. 8 odst. 14 SZŘ UK. Přítomnost proděkana MUDr. Z., u kterého bylo prokázáno, že nezkoušel (obdobně následně u proděkanky prof. P.), byla toliko projevem veřejné povahy ústní zkoušky pro členy akademické obce ve smyslu čl. 8 odst. 9 SZŘ UK. Platí totiž, že jak student, tak garant může požadovat přítomnost člena akademické obce během zkoušky, např. pro obavy z podjatosti. Je proto nepotřebné provést v řízení před soudem výslech prof. Š., když počet osob u zkoušení dne 3. 7. 2024 není sporný.

12. S ohledem na to pak podle žalované nemá oporu tvrzení žalobkyně, že pokud řádný a první opravný termín měl být zneplatněn, neměl ani druhý opravný termín proběhnout před komisí, a měl by tak být rovněž zneplatněn. Žalobkyně ani v jednom termínu zkoušky z předmětu AHE i v jeho opakovaném zápisu neuspěla, čímž byly naplněny předpoklady pro ukončení jejího studia.

IV. Posouzení věci soudem

13. Žalobu podala osoba k tomu oprávněná; učinila tak po vyčerpání řádných opravných prostředků a včas. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud dodává, že s ohledem na povahu věci spočívající v ukončení studia na vysoké školy věc předřadil a rozhodl tak o ní s v souladu s § 56 odst. 1 s. ř. s. mimo pořadí.
14. Ve věci samé soud rozhodl bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Souhlas žalované soud presumoval a žalobkyně s takovým postupem výslovně souhlasila za předpokladu, že soud nebude k důkazu provádět jí navrženou svědeckou výpověď. Soud neshledal potřebu nařídit jednání ani pro potřeby dokazování, neboť pro posouzení důvodnosti žaloby postačovalo vyjít z podkladů založených ve správním spise, jímž se dle ustálené praxe samostatně nedokazuje. Nebylo třeba provést ani žalobkyní k důkazu navržené fotografie a e-mailové komunikace, které se týkaly jejího předchozího studia na 1. LF UK, mýjely se tak s podstatou nynější věci. Rovněž ani nebylo třeba provést výslech prof. MUDr. MDDr. J. Š., MBA, Ph.D; jeho výpověď by nemohla nijak ovlivnit výsledek sporu, jak soud vyloží níže. Navržené listinné důkazy, vč. žalobkyní odkazovaného přípisu děkana z 3. 9. 2024, se nacházejí ve správním spise. Pokud jde o žalobkyní navrženou nahrávku z konzultace s MUDr. U. (v napadeném rozhodnutí označená jako nahrávka č. 1), tu žalovaná k důkazu provedla a je i součástí správního spisu v podobě zaslané soudu. Ve spise se nachází i protokol o provedení důkazů pořízených zvukovými nahrávkami. Ve spise se pak má dle žalobkyně nacházet i další navržená nahrávka z termínu 3. 7. 2024, v napadeném rozhodnutí uvedená pod č. 22; tu však soud ve spise nedohledal. Vzhledem k tomu, že tuto nahrávku žalovaná k důkazu neprovedla a soud i tak dospěl k závěru o její nepotřebnosti pro řešení nynějšího Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

sporu, její absenci ve správním spise nehodnotí jako závadnou (nanejvýš se jedná o dílčí pochybení při vedení správního spisu). Soud sám pak nahrávku z uvedených důvodů k důkazu neprováděl a od žalobkyně tedy nevyžadoval.

15. V logice soudního přezkumu by se soud měl nejprve zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti. Tu žalobkyně vznesla v souvislosti s tím, jak měla žalovaná vyhodnotit přípustnost jednotlivých žalobkyní pořázených nahrávek jako důkazních prostředků. Soud se s touto námitkou blíže vypořádá v návaznosti na posouzení věcných námitek; na tomto místě toliko uvádí, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným neshledal.
16. Jádrem žalobních námitek je nesouhlas se závěrem správních orgánů o tom, že v případě žalobkyně byly splněny podmínky pro ukončení studia. V souvislosti s tím namítala soustavně podjatý přístup vůči ní ze strany školy. Zadruhé pak žalobkyně brojila proti opomenutí jí navržených důkazů.
17. Pokud jde o právní základ nynější věci, podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (zákon o vysokých školách), se studium ukončuje, nesplní-li student požadavky vyplývající ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu.
18. Je vhodné připomenout, že student má ve smyslu § 62 odst. 1 písm. d) zákona o vysokých školách právo *konat zkoušky za podmínek stanovených studijním programem nebo studijním a zkušebním řádem*. Odrazem toho je povinnost vysoké školy takto stanovené podmínky dodržet. Z toho ovšem nelze automaticky dovozovat záruku úspěšného složení zkoušky. Platí totiž, že student nemá právo na „výsledek“, ale na „řádný proces“ v rámci zkoušky. Takto nastavený „řádný proces“ vyplývá z právních a zejména vnitřních předpisů konkrétní vysoké školy. Zajištění takto nastaveného „řádného procesu“ dodržením předem stanovených pravidel má vést k *rovnému* zacházení se všemi studenty.
19. Pokud jde o úlohu správních soudů při přezkumu výsledků vysokoškolských zkoušek, ta je založena *právě a pouze* na vyhodnocení, zda byla dodržena nastavená pravidla „řádného procesu“ průběhu zkoušky. Soudy neposuzují klasifikaci jako takovou. Pokud by soud shledal, že došlo k porušení „řádného procesu“ (např. neúplným nebo chybným obsazením zkušební komise, případně porušením jiných pravidel stanovených právními či studijními předpisy, bylo by možné na základě toho rozhodnout o anulaci konkrétní zkoušky [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) z 17. 12. 2009, č. j. 9 As 1/2009 - 141]. Námitky směřující do průběhu zkoušek soudy posuzují právě v rámci přezkumu rozhodnutí ve věci vyloučení ze studia (srov. např. rozsudky z 6. 3. 2019, č. j. 6 As 251/2018 - 42, nebo z 18. 7. 2024, č. j. 2 As 312/2023 - 36, a jemu předcházející rozsudek zdejšího soudu z 14. 9. 2023, č. j. 15 A 54/2022-37).
20. S ohledem na právě uvedené žalobkyně v nynější věci namítala nedodržení pravidel „řádného procesu“ průběhu zkoušek v rámci opakovaného zápisu předmětu AHE. Podle žalobkyně jí ve všech termínech zkoušela zkušební komise, byť podle vnitřních předpisů má zkušební komise zkoušet toliko poslední (tj. druhý opravný) pokus. To podle ní vedlo k neodůvodněné vyšší náročnosti zkoušky a nerovnosti oproti zkouškám z téhož předmětu u jiných studentů.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

21. Pokud jde o relevantní pravidla pro konání zkoušek, dle § 63 odst. 1 zákona o vysokých školách studijní povinnosti studenta vyplývají ze studijního programu a studijního a zkušebního řádu.
22. Podle čl. 8 odst. 1 písm. a) SZŘ UK, ve znění účinném od 14. 2. 2024, je jednou z forem kontroly studia kontrola studia předmětu. Podle odst. 2 uvedeného článku pak formami kontroly studia předmětu jsou mimo jiné zápočet a zkouška. Podle čl. 8 odst. 8 věta první SZŘ UK se zkouškou prověřují vědomosti studenta nebo ověřují jeho schopnosti; základní požadavky ke zkoušce jsou v souladu se studijním plánem stanoveny v anotaci předmětu a také se elektronicky zveřejňují; podrobnosti musí být stanoveny u předmětu ve studijním informačním systému na začátku semestru. Podle čl. 8 odst. 9 SZŘ UK je podle způsobu provedení zkouška ústní, písemná, praktická, nebo kombinovaná. Ústní zkoušky a ústní části kombinovaných zkoušek jsou pro členy akademické obce univerzity veřejné; z kapacitních důvodů lze účast akademické obce omezit.
23. Podle čl. 8 odst. 14 SZŘ UK student *může konat zkoušku ze zapsaného předmětu nejvýše třikrát, tj. má právo na dva opravné termíny; mimořádný opravný termín se nepřipouští. Student skládá druhý opravný termín ústní zkoušky z povinného či povinně volitelného předmětu před zkušební komisí, která je složena minimálně ze dvou zkoušejících. Umožňuje-li vnitřní předpis fakulty podle čl. 19 odst. 2 SZŘ UK opakovaný zápis předmětu, koná se ústní zkouška před zkušební komisí až v případě druhého opravného termínu opakovaně zapsaného předmětu; tím není dotčeno právo fakulty umožnit skládat ústní zkoušku před zkušební komisí i v jiném případě, pokud to vyplývá z vnitřního předpisu fakulty podle čl. 19 odst. 2 SZŘ UK.* (zvýraznění doplněno)
24. Tímto v čl. 19 odst. 2 SZŘ UK zmíněným vnitřním předpisem, kterým se stanoví požadavky studijního programu podle studijního a zkušebního řádu, se rozumí vnitřní předpis podle § 33 odst. 2 písm. f) zákona o vysokých školách. V případě 2. LF UK jde o „Pravidla pro organizaci studia na 2. lékařské fakultě Univerzity Karlovy“ (pravidla).
25. Podle čl. 7 odst. 1 pravidel ve znění účinném od 1. 10. 2022 je opakování zápisu předmětu, který je studijním plánem daného studijního programu stanoven jako povinný nebo povinně volitelný, možné pouze jedenkrát, a to výhradně v bezprostředně po sobě navazujících ročnících. Podle jejich čl. 7 odst. 3 se počet opravných termínů zkoušky řídí vnitřním předpisem univerzity. Podle odst. 4 pak konkrétní podmínky pro splnění kontroly studia předmětu stanoví garant předmětu na začátku akademického roku. O způsobu skládání zkoušek či opravných termínů pravidla nic dalšího nad rámec SZŘ UK nestanoví.
26. Klíčové pro posouzení věci tak bylo ověřit, jak proběhla (zejména v jakém složení na straně zkoušejících) zkoušení žalobkyně při zkouškách z AHE v namítaných termínech ve dnech 13. 6. 2024 a 3. 7. 2024, resp. zda jejich průběh odpovídal právním a studijním předpisům, a zda tedy zkoušky proběhly podle „řádného procesu“.
27. Ze správního spisu (ze seznamu zkoušejících z 14. 1. 2025 zasláného žalované prof. MUDr. K.) vyplývá, že dne 13. 6. 2024 (řádný termín) byli zkoušejícími žalobkyně MUDr. J. U., Ph.D. (z oboru histologie a embryologie) a MUDr. M. S., Ph.D. (z oboru anatomie). Za akademickou obec byl u zkoušky přítomen proděkan prof. MUDr. J. Z., Ph.D., který nezkoušel. Dne 3. 7. 2024 (první opravný termín) měli žalobkyni zkoušet prof. MUDr. MDDr. J. Š., MBA, Ph.D. (z oboru anatomie) a MUDr. K. P., Ph.D. (z oboru histologie a embryologie) a přítomnou členkou akademické obce byla proděkanka prof. Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

MUDr. Š. P., Ph.D., která se nepodílela na zkoušení. Dne 16. 9. 2024 (druhý opravný termín) byla žalobkyně zkoušena před zkušební komisí, protože šlo o druhý opravný termín zkoušky při opakovaném zápisu (viz čl. 8 odst. 14 SZŘ UK). Jako členové zkušební komise byli přítomni prof. MUDr. D. K., Ph.D., MUDr. J. U., Ph.D. a Mgr. Š. S. a za akademickou obec byli přítomni: proděkan prof. MUDr. J. Z., Ph.D., proděkan prof. MUDr. R. K., Ph.D. a ombudsman Mgr. et Mgr. M. Z., Ph.D. Přítomnost uvedených osob během všech zkoušek není přítom mezi účastníky sporná.

28. Jednoznačně ze správního spisu také vyplývá, že formálně ustanovená komise zkoušela žalobkyni v rámci druhého opravného termínu dne 16. 9. 2024. To lze dovodit jak ze shodných tvrzení obou stran sporu, tak i z protokolu o této zkoušce (a rovněž i z nahrávky z této zkoušky dostupné ve správním spise). V případě sporných termínů 13. 6. 2024 a 3. 7. 2024 ve spise již ale protokol či obdobný důkaz o formálním ustanovení zkušební komise chybí. Podle žalované pak ani žádná komise s ohledem na SZŘ UK ustanovena nebyla, když ta dle jeho čl. 8 odst. 14 studenta zkouší jen při druhém opravném termínu ústní zkoušky (tj. třetím – posledním pokusu v daném akademickém roce).
29. Polemika se vede nad tím, zda v prvních dvou uvedených termínech (tj. dne 13. 6. 2024 a 3. 7. 2024) vždy dva výše uvedení zkoušející (jeden za obor anatomie a druhý za obor histologie a embryologie) tvořili zkušební komisi, či nikoliv, potažmo, zda je takový postup v rozporu s SZŘ UK. Mezi stranami přítom není sporné, že během uvedených dvou zpochybněných termínů oba zkoušející (každý za určitý obor) žalobkyni reálně zkoušeli, tj. ptali se jí (zřejmě ze svého oboru) na otázky, které byly předmětem zkoušky. Z toho vychází i sama žalovaná. Podle ní jde ale v případě předmětu AHE o běžnou praxi, kdy pro jeho multidisciplinární charakter je běžné (a vhodné), aby zkoušeli dva pedagogové - jeden z oboru anatomie a druhý z oboru histologie a embryologie. O zkušební komisi ve smyslu čl. 8 odst. 14 SZŘ UK však podle ní nešlo.
30. S posledně uvedeným závěrem soud souhlasí. Z vyjádření žalované (resp. z výše zmíněného rozpisu zkoušejících), které se v tomto směru shoduje s tím, co tvrdí žalobkyně, sice skutečně vyplývá, že v dotčených termínech dne 13. 6. 2024 a 3. 7. 2024 zkoušeli dva zkoušející, přičemž třetí přítomný člen akademické obce žalobkyni nezkoušel. Při zkouškách tak byly přítomny tři osoby a žalobkyni nepochybně zkoušelo více zkoušejících – v běžně chápaném významu slova „komise“ by takový postup šlo vnímat i jako komisionální přezkoušení (o komisi měli dle žalobkyně na nahrávkách hovořit různí vyučující; viz konzultace u MUDr. U. či vyjádření prof. Š. po zkoušce dne 3. 7. 2024). Nejednalo se však o formálně ustanovenou zkušební komisi, byť ta podle čl. 8 odst. 14 SZŘ UK může mít již jen dva členy. To vyplývá z absence protokolu o průběhu zkoušky a výsledném hlasování zkušební komise. Sama žalobkyně existenci zkušební komise dovozovala z vícero (dvou) zkoušejících a zmínek některých vyučujících. Pluralita zkoušejících přítom není sama o sobě jediným hlediskem, aby se dalo hovořit o komisionálním zkoušení ve formálním slova smyslu; stejně tak není rozhodné, že sami vyučující považují takový způsob zkoušení za zkoušení komisionální (ač by nepochybně měli užívat pojmy dle SZŘ UK odpovídajícím způsobem).
31. SZŘ UK v čl. 8 odst. 14 blíže nevysvětluje, jak je v něm uvedená zkušební komise pro účely řádných ústních zkoušek míněna, ve spojení s úpravou státní zkoušky v čl. 9 SZŘ UK (kde je užíván stejný pojem „zkušební komise“) lze však analogicky dojít k závěru, že jí je třeba rozumět komise ve smyslu *formálně ustavené komise*, o jejímž postupu se mimo jiné pořizuje Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

protokol a zkoušející mezi sebou hlasují. Takovou komisi je nutné ve smyslu čl. 8 odst. 14 SZŘ UK ustanovit skutečně až pro třetí pokus (tj. druhý opravný termín). Dále z tohoto ustanovení ještě vyplývá, že vnitřní předpisy jednotlivých fakult mohou *umožnit* zkoušení před komisí i pro jiné případy (z použití výrazu *umožnit* lze dovodit, že se jedná o nadstandardní způsob zkoušení – viz i dále). Vnitřní pravidla 2. LF UK této možnosti ovšem nevyužily, tj. výslovně nepřipouští možnost zkoušení před zkušební komisí nad rámec toho, co stanoví čl. 8 odst. 14 SZŘ UK.

32. Soud proto dílčím způsobem uzavírá, že žalobkyni v termínech 13. 6. a 3. 7. 2024 nezkoušela zkušební komise ve smyslu čl. 8 odst. 14 SZŘ UK. Nerozporuje přitom, že by bylo možné hovořit o komisi v materiálním smyslu, nicméně ani takový postup bez dalšího nemohl vést k porušení práv žalobkyně. Neobstojí totiž základní premisa žalobkyně, a to že zkoušení před více zkoušejícími (komisí bez formálních náležitostí) je automaticky porušením SZŘ UK, potažmo práv studenta. Není to totiž pravda. Platí, že čl. 8 odst. 14 SZŘ UK ani jiné ustanovení SZŘ UK či pravidel nevyklučuje konání „běžné“ ústní zkoušky před dvěma (či obecně více) zkoušejícími. V takovém případě nepochybně nejde o komisi ve formálním smyslu, ale o zkoušení před více zkoušejícími bez ostatních formálních náležitostí *zkušební komise*. Z pohledu soudu SZŘ UK ostatně nevyklučuje komisionální zkoušení i u jiných než posledních termínů, jen u nich to stanoví jako povinnost.
33. Žalobkyně namítala, že takový postup byl vůči ní nepřiměřeně přísný, onu přísnost ovšem blíže nevysvětlila. Bylo přitom na ní, aby *konkrétně* namítala, že zvolený způsob zkoušení vedl k nerovnému přístupu vůči ní; důkazní břemeno totiž tíží v tomto směru právě ji (srov. již cit. rozsudek NSS 6 As 251/2018, jehož závěry lze *mutatis mutandis* vztáhnout na jakoukoliv vysokoškolskou zkoušku, nejen státní závěrečnou zkoušku). K polemice o zvýšené náročnosti komisionálního zkoušení soud uvádí, že se v tomto ohledu nemůže ztotožnit s žalobkyní, že komisionální zkoušení (či zkoušení více zkoušejícími, kteří formálně netvoří zkušební komisi, jako tomu bylo v jejím případě), je ze své podstaty přísnější a pro studenta náročnější. Přistoupil-li by soud na takovou argumentaci, nevyhnutelně by to vedlo k závěru, že ti studenti (zkoušení obecně z jakéhokoliv předmětu), kteří neúspěšně absolvují první dva pokusy (zkoušené nikoliv před komisí), a musí tak podstoupit třetí, již komisionální zkoušku, mají náročnější zkoušení. Jistě jej mají náročnější ve smyslu duševní nepohody, nervozity a zvýšeného stresu, a to s vědomím, že je to je již poslední pokus. Z žádných předpisů a ani z logiky samé ale nevyplývá, že je to dáno způsobem zkoušení, zejména tedy, že po strážce vědomostní je taková zkouška nutně náročnější. Skutečnost, že jednu otázku položí odborník na jeden (sub)obor a druhou pak odborník na jiný (sub)obor, automaticky neznamená náročnější či přísnější zkoušení. Zkoušená materie je pořád táž a i jediný zkoušející by měl klást stejné nároky na vědomosti studentů. Žalobkyně přitom nemá právo na to, aby byla zkoušena právě a jen jediným zkoušejícím. Podstatné je z pohledu soudu pouze to, zda konkrétní průběh zkoušení vedl k porušení práv žalobkyně, což soud na podkladě jejích tvrzení neshledal. Dodává, že žalobkyně ve skutečnosti mimo poukaz na komisionální způsob zkoušení k průběhu zkoušek v termínech 13. 6. a 3. 7. 2024 blíže nespecifikuje vady v postupu zkoušejících. Vůči průběhu těchto zkoušek dle obsahu správního spisu ostatně ani bezprostředně nebrojila (až v podání z 28. 8. 2024 a pozdějších si stěžovala právě na komisionální podobu zkoušení).
34. Soud se naopak shoduje s žalovanou, že zavedení komisionálního zkoušení, zejména v případě posledních pokusů, je nastaveno *právě* na ochranu samotných studentů (a do jisté Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

míry i zkoušejících) pro zachování objektivitu průběhu zkoušení. Jak již soud naznačil výše, ustanovení komise chápe SZŘ UK zjevně jako nadstandard, nikoli zpřísnění zkoušení, jež ostatně není vyhrazeno jen závěrečným opravným termínům (pouze tam je ale nezbytné). Smyslem přítomnosti více pedagogů a následného hlasování je podchytit případné excesy jednotlivců, pokud zkouší toliko jedna osoba.

35. V obecné rovině přitom nelze zpochybňovat multioborovost předmětu AHE (z anotace je zřejmé, že tento předmět zajišťují současně Ústav anatomie 2. LF UK a Ústav histologie a embryologie 2. LF UK; o takovém charakteru předmětu ostatně vypovídá i jeho název). Z tohoto důvodu soud rozumí přítomnosti více zkoušejících z různých oborů – nepovažuje danou skutečnost za *prima facie* nestandardní či podezřelou. Ač spisový materiál neobsahuje podklady, že by snad u tohoto předmětu skutečně mělo jít o zcela běžnou praxi, jak zmiňují správní orgány, sama podstata zkoušené materie může odůvodňovat přítomnost více vyučujících. Přítomnost člena akademické obce pak výslovně dovoluje čl. 8 odst. 9 SZŘ UK.
36. K tomu pak přistupují konkrétní okolnosti, jež provázejí studium žalobkyně. Soud samozřejmě nemohl odhlédnout od průběhu jejího studia, jak se podává ze správního spisu a z jejích vyjádření, žádostí, podnětů či stížností. Z nich vyplývá, že žalobkyně opakovaně upozorňovala či namítala jednání některých dalších studentů, ale i pedagogů 2. LF UK. Jejimi námitkami se přitom vedení fakulty též opakovaně zabývalo (přínejmenším z reakce děkana na její podání z 8. 9. 2023 lze mít za to, že tvrzené skutečnosti bralo vážně a reagovalo na ně i v rovině disciplinární). Pokud tedy žalobkyně měla konstantní pochyby mj. o přístupu pedagogů vůči ní, lze rozumět tomu, že pedagogové považovali za vhodné, aby byly u zkoušky přítomny další osoby. Nelze naopak rozumět tomu, proč nyní žalobkyně brojí proti tomu, že během zkoušení bylo přítomno více pedagogů (z nichž dva ji zkoušeli, a třetí byl pozorovatelem). Takový postup by právě naopak měl vést k jejímu uklidnění a rozptýlení obav, že proti ní bude (v kontextu jejích námitek) postupováno „kabinetně“, „neférově“ či zaujatě. Nelze ani rozumět jejímu tvrzení, že namítaný postup ze strany 2. LF UK vycházel „z neurčitých obav“. Takové tvrzení jde proti smyslu toho, co žalobkyně po celou dobu zastávala a namítala (tj., že zkoušející byli vůči ní podjatí).
37. Stran žalobkyní namítaného opomenutí jí navržených důkazů soud předně uvádí, že správní orgány provádí jen ty účastníky navržené důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Žalovaná náležitě odůvodnila, proč většinu z nahrávek, které žalobkyně předložila, nemohla k důkazu provést. Buď se týkaly jiných skutkových okolností (studia na 1. LF UK), popřípadě byly zjevně pořízeny bez souhlasu dotčených osob. Žalovaná přitom náležitě poměřila ochranu osobnosti nahraných osob s právem žalobkyně na spravedlivý proces a zcela legitimně uzavřela, že není pro posouzení nynější věci třeba navržené nahrávky provést k důkazu. Vycházela jednak z toho, že sama žalobkyně neuvedla, co konkrétně mají jí navržené nahrávky prokázat. Jak žalovaná sama uvedla, není jejím úkolem domýšlet argumentaci za žalobkyni. Soud v podrobnostech na odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje. Pokud pak jde o provedení nahrávky č. 1, resp. neprovedení nahrávky č. 22, žalovaná podle soudu logicky odůvodnila, proč druhou z nich již nebylo třeba k důkazu provést. Z vyjádření žalobkyně k této nahrávce toliko vyplývá, že tím opět chtěla prokázat, že zkoušející považovali zkoušku dne 3. 7. 2024 za zkoušku před komisí. O opomenuté důkazy jít proto nemohlo.
38. Z uvedených závěrů soudu přitom vyplývá, že to, jak zkoušející dotčené zkoušky sami opakovaně označili (ať již děkan 2. LF UK ve svém písemném vyjádření či zkoušející během Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

konzultace či v průběhu sdělení výsledku klasifikace), nemohlo mít na průběh zkoušení a závěr o tom, zda byla žalobkyně dotčena na svých veřejných subjektivních právech, jimž lze v tomto typu řízení poskytnout ochranu, vliv – ani jedna z předmětných nahrávek proto není pro posouzení věci relevantní. Ze stejného důvodu nebylo třeba slyšet jako svědka MUDr. Š.. Označení zkoušky ze strany zkoušejících nijak nesouvisí s tím, v jakém režimu dle vnitřních předpisů zkouška proběhla, potažmo, zda takový způsob zkoušení (komise bez formálních náležitostí) vedl k porušení práv žalobkyně na řádný průběh zkoušky. Žalobkyně pak nekonkretizovala, co dalšího ještě měly nahrávky prokázat.

39. Pokud jde o tvrzenou podjatost, žalobkyně ve skutečnosti nijak nespecifikovala, že by k ní někdo ze zkoušejících v průběhu dotčených termínů přistupoval podjatě. Její tvrzení jsou v tomto směru pouze velmi obecná a ničím nepodložená. Z výše zmíněného vystupování žalobkyně během studia nelze dovozovat, že právě i konkrétní zkoušející mohli být vůči ní skutečně podjatí. Nehledě na to, že na jednotlivých termínech zkoušeli žalobkyni zpravidla různí zkoušející (viz výše). Jistě, o jejich podnětech mohli vědět, ale to ještě nezakládá důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. V případě prof. Kachlíka má o jeho podjatosti vypovídat skutečnost, že ve vyjádření z 14. 1. 2025 rozporoval, že by u prvních dvou zkušebních termínů šlo o komisionální zkoušení, ačkoli si měl právě komisi sám vyžádat. Podle soudu to ovšem jeho podjatosti ještě nenasvědčuje, neboť tento údajný rozpor může vyplývat z rozdílného chápání komisionálního zkoušení ve formálním smyslu a v běžném jazyce (zkoušení více zkoušejícími). Konečně, důkazy předložené soudu (fotografie, e-mailová komunikace) se pak týkají jejího předchozího studia na 1. LF UK, tedy s nynější věcí zcela nesouvisící otázkou.
40. S ohledem na výše uvedené soud shrnuje, že v postupu správních orgánů neshledal porušení řádného procesu nepřipustným komisionálním zkoušením ovlivněným podjatostí vůči žalobkyni. Námitky o tom, že zkoušení jiných studentů bylo podstatně méně náročnější, jsou pak natolik obecné, že se soud k nim nemá, jak vyjádřit. Nahrávky z průběhu zkoušení jiných studentů na tom nemohou ničeho změnit. Kromě toho, že žalobkyně ani nespecifikovala konkrétní zaznamenané situace, jež by měly její tvrzení dokládat, taková námitka již je na hranici (spíše za ní) možného rozsahu soudního přezkumu. Posouzení toho, zda je nějaká otázka těžší než jiná, se totiž již velmi úzce dotýká hodnocení vlastního obsahu zkoušky a znalostí studenta, což je oblast, kterou správním soudům v souladu s ustálenou judikaturou nepřísluší přezkoumávat.

V. Závěr a náklady řízení

41. Na základě shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou. Proto ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I zamítl.
42. Výroky o náhradě nákladů II a III jsou odůvodněny § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalované pak žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, který o ní též rozhoduje.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. ledna 2026

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.